Biuletyn Europejski nr 9 (68)/2019*

Spis treści

Informacje 2

Nowe akty prawne Unii Europejskiej 5

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej 6

Obywatelstwo Unii Europejskiej 6

Ochrona danych osobowych 8

Ochrona zdrowia 13

Podatki 14

Rolnictwo i rybołówstwo 16

Swoboda przedsiębiorczości 19

Transport 19

Zabezpieczenie społeczne 20

Zamówienia publiczne 23

Zasady prawa Unii Europejskiej 23

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka 24

* Biuletyn opracowywany przez Wydział VII Prawa Europejskiego w Biurze Orzecznictwa NSA stanowi informację o wybranych aktach prawnych Unii Europejskiej i orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz aktach prawnych Rady Europy i orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, mogących mieć znaczenie dla orzecznictwa sądów administracyjnych; jest dostępny w bazie CBOIS oraz na stronie http://www.nsa.gov.pl/biuletyn-europejski.php.

Informacje

▪ 3 września 2019 r. Komisarz Praw Człowieka Rady Europy, Dunja Mijatović, oceniła – m.in. na podstawie swej marcowej wizyty – polskie reformy dotyczące sądów powszechnych, Trybunału Konstytucyjnego i Sądu Najwyższego jako naruszające zasady niezależności sędziowskiej (tekst fragmentu raportu dotyczącego Polski *vide*: https://www.coe.int/en/web/commissioner/-/poland-s-authorities-should-shield-judges-from-pressure-actively-protect-women-s-rights-and-step-up-policies-for-gender-equality).

▪ 3 września 2019 r. nowy premier Wielkiej Brytanii, Boris Johnson i jego rząd przegrali głosowanie w Izbie Gmin nad wykluczeniem scenariusza *Brexitu* bez umowy stosunkiem głosów 328 do 301. Tego dnia premier stracił większość w parlamencie, a 4 września w *House of Commons* przegłosowano ustawę, która ma na celu zablokowanie tzw. *no-deal Brexit*. Polityczni przeciwnicy Johnsona połączyli siły, aby zablokować plany wyjścia Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej bez porozumienia, a Izba Gmin kilkakrotnie odrzuciła wniosek o przeprowadzenie przedterminowych wyborów. Pod koniec sierpnia premier zwrócił się do królowej z prośbą o zawieszenie parlamentu i ponowne otwarcie sesji 14 października, a królowa Elżbieta II zatwierdziła ten wniosek. W dniu 24 września brytyjski Sąd Najwyższy orzekł, że rozstrzygnięcie, czy zawieszenie przez premiera parlamentu na pięć tygodni było zgodne prawem, mieści się w kompetencjach sądu oraz że tak długie zawieszenie nie miało uzasadnienia. Sędziowie uznali decyzję za niebyłą (*non est*), co oznacza, że sesja parlamentu wciąż trwa, oraz że Johnson wprowadził w błąd królową. Decyzja została podjęta przez wszystkich 11 sędziów jednomyślnie.

▪ W dniach 7–8 i 14–15 września 2019 r. odbyła się 27 edycja Europejskich Dni Dziedzictwa, będących wspólną inicjatywą Rady Europy i unijnej Komisji Europejskiej od 1999 r. (*vide*: http://www.europeanheritagedays.com/Home.aspx oraz https://search.coe.int/directorate_of_communications/Pages/result_details.aspx?ObjectId=090000168096adef). Europejskie Dni Dziedzictwa odbywają się każdego roku w II i III weekend września. Każda edycja EDD posiada swój temat przewodni, zgodnie z którym przygotowywany jest program wydarzeń.

▪ 10 września 2019 r. TSUE stwierdził nieważność decyzji KE w sprawie gazociągu OPAL, jako że „decyzja ta została wydana z naruszeniem zasady solidarności energetycznej". Chodzi o wydaną 28 października 2016 r. zgodę KE na większe wykorzystanie lądowej odnogi *Nord Streamu*, czyli biegnącego wzdłuż niemiecko-polskiej granicy gazociągu OPAL.

▪ 10 września 2019 r. w Warszawie odbyło się spotkanie Przeglądowe Wymiaru Ludzkiego organizowane przez Biuro Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka OBWE (ODIHR).

▪ 15 września 2019 r. obchodzony jest Międzynarodowy Dzień Demokracji, święto ustanowione przez Zgromadzenie Ogólne ONZ 8 listopada 2007 roku (rezolucja nr A/RES/62/7 – https://undocs.org/A/RES/62/7).

▪ 15 września podczas spotkania w Kazachstanie Europejskie Stowarzyszenie Sędziów (EAJ) przyjęło uchwałę stwierdzającą, że niezawisłość sądownictwa w Polsce jest atakowana od końca 2015 r., a przyjęte i wdrożone w tym okresie przez polskie władze rozwiązania legislacyjne i polityczne mają za zadanie całkowite uzależnienie sądownictwa od władzy wykonawczej i ustawodawcze. Tekst podjętej uchwały udostępniono na stronie Stowarzyszenia Sędziów Polskich *Iustitia*.

▪ 16 września 2019 r. Komisja Europejska podniosła kwestię praworządności w Polsce na spotkaniu Rady UE ds. Ogólnych. Był to jednak tylko punkt informacyjny, bez dyskusji. Głównym tematem ministerialnego posiedzenia było wysłuchanie Węgier, organizowane po raz pierwszy w ramach artykułu 7 unijnego traktatu. W dyskusji zabrali głos przedstawiciele Polski i Węgier. Polski minister ds. europejskich mówił, że polski rząd popiera samą ideę powstania mechanizmu w krajach UE, ale pod warunkiem, że przegląd praworządności będzie dotyczył wszystkich państw. W nowym składzie Komisji Europejskiej praworządnością zajmować się mają Czeszka Viera Jourova i Belg Didier Reynders. „Demokracja, praworządność i prawa podstawowe są fundamentami powojennej Europy i są nierozerwalne" – zadeklarowała Viera Jourova.

▪ 16 września 2019 r. KE przyjęła trzy duże projekty w ramach polityki spójności, które pozwolą na modernizację oraz poprawę bezpieczeństwa na drogach w Polsce. Ogółem UE przeznaczy w ich ramach 676 mln euro na poprawę

infrastruktury kolejowej i drogowej w Polsce.

▪ 18 września 2019 r. Parlament Europejski przegłosował (stosunkiem głosów 544 za, 126 przeciw i 38 wstrzymujących się) rezolucję popierającą odroczenie *Brexitu*, jeśli władze Wielkiej Brytanii o to wystąpią i będzie ku temu odpowiedni powód. Parlament Europejski jest otwarty na ewentualne przedłużenie okresu negocjacyjnego przewidzianego w art. 50 w celu uniknięcia *Brexitu* bez porozumienia; przeprowadzenia wyborów powszechnych lub referendum; uchylenie art. 50 lub zatwierdzenie umowy o wystąpieniu z UE.

▪ 20 września 2019 r. Laura Codruţa Kövesi wybrana została na nowo utworzone stanowisko unijnego prokuratora, stając się tym samym pierwszym w historii prokuratorem generalnym UE. Była szefowa rumuńskiego urzędu antykorupcyjnego, która doprowadziła do wyroków na kilku czołowych polityków partii władzy, została wybrana wbrew woli własnego rządu. Urząd Europejskiego Prokuratora Publicznego (EPPO) ma za zadanie ścigać przestępstwa przeciwko budżetowi Unii, w tym zwłaszcza korupcję, defraudację i złe wydatkowanie funduszy UE oraz transgraniczne oszustwa związane z podatkiem VAT. Polska odmówiła włączenia się w działania EPPO.

▪ 21 września 2019 r. obchodzony jest Międzynarodowy Dzień Pokoju (obchodzony od 1982 r. – rezolucja ONZ nr 36/67 – https://undocs.org/A/RES/36/67, w obecnej dacie od rezolucji ONZ nr 55/282).

▪ W dniach 23–25 września 2019 r. odbyło się kwartalne spotkanie Komitetu Ministrów Rady Europy w celu przeglądu wykonywania orzeczeń ETPC przez państwa członkowskie RE, zgodnie z nałożonym na nie przez art. 46 Konwencji obowiązkiem odpowiedzialności dzielonej (informacja o analizowanym orzecznictwie *vide*: https://rm.coe.int/1355-table-pr-eng-x/168097e100).

▪ 24 września 2019 r. rzecznik generalny TSUE Evgenieg Tanchev zaopiniował, że pytania prejudycjalne sądów okręgowych w Łodzi i Warszawie w sprawie systemu dyscyplinarnego dla sędziów w Polsce należy uznać za niedopuszczalne (opinia w sprawach połączonych C-558/18 i C-563/18). Zdaniem rzecznika sądy „żywią bowiem jedynie subiektywne obawy, które nie urzeczywistniły się w postaci wszczęcia postępowań dyscyplinarnych

i pozostają hipotetyczne". Opinia została wydana dla dwóch połączonych kwestii.

- 24 września 2019 r. TSUE rozstrzygnął dwie sprawy dotyczące *Google*. Jedna dotyczyła usunięcia linków prowadzących do stron przetwarzających bezprawnie dane wrażliwe takich jak opinie polityczne, przekonania polityczne czy związanych z postępowaniem sądowym (C-136/17). Druga sprawa dotyczy prawa do zapomnienia (C-507/17). W obu TSUE poparł stanowisko rzecznika generalnego Macieja Szpunara. W pierwszej uznał, że nie można odsyłać do artykułów, które przedstawiają nieaktualne informacje dotyczące sprawy sądowej. W drugiej stwierdził, że prawo do zapomnienia działa tylko w wyszukiwarkach działających na obszarze krajów Unii Europejskiej.

- 30 września 2019 r. Sąd Najwyższy skierował do TSUE pytania o wykładnię przepisów prawa unijnego dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w sytuacji, gdy ta sama osoba pracuje i płaci składki w więcej niż jednym kraju UE, a także jak w takiej sytuacji liczy się okresy składkowe i nieskładkowe.

- 30 września 2019 r. Grupa Europejski Bank Inwestycyjny i PKO Leasing uruchomiły wartą 2,5 mld złotych – transakcję sekurytyzacji czyli emisji papierów wartościowych. Program o wartości 575 mln EUR jest największym w historii programem sekurytyzacji na polskim rynku.

Nowe akty prawne UE

[*)Podane informacje stanowią wybór nowych aktów prawnych UE we wskazanym miesiącu]

- Decyzja Komisji (UE) 2019/1564 z dnia 4 września 2019 r. w sprawie proponowanej inicjatywy obywatelskiej zatytułowanej „Wyeliminować przyczyny korupcji w Europie: kraje z nieefektywnym sądownictwem po upływie terminu nie dostaną pieniędzy" (notyfikowana jako dokument nr C(2019) 6387) (Dz.Urz. z 2019 r., L 241, s. 6)

- Decyzja Komisji (UE) 2019/1565 z dnia 4 września 2019 r. w sprawie proponowanej inicjatywy obywatelskiej zatytułowanej „Działania w obliczu kryzysu klimatycznego" (notyfikowana

jako dokument nr C(2019) 6388) (Dz.Urz. z 2019 r., L 241, s. 8)

- Decyzja Komisji (UE) 2019/1566 z dnia 4 września 2019 r. w sprawie proponowanej inicjatywy obywatelskiej zatytułowanej „Ratujmy pszczoły i rolników! W kierunku przyjaznego dla pszczół rolnictwa służącego zdrowemu środowisku” (notyfikowana jako dokument nr C(2019) 6389) (Dz.Urz. z 2019 r., L 241, s. 10)

- Decyzja Rady (UE) 2019/1577 z dnia 16 września 2019 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu EOG w odniesieniu do zmiany protokołu 31 do Porozumienia EOG w sprawie współpracy w konkretnych dziedzinach poza czterema swobodami (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.Urz. z 2019 r., L 244, s. 1)

- Rozporządzenie Wykonawcze Komisji (UE) 2019/1583 z dnia 25 września 2019 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/1998 ustanawiające szczegółowe środki w celu wprowadzenia w życie wspólnych podstawowych norm ochrony lotnictwa cywilnego w odniesieniu do środków w zakresie cyberbezpieczeństwa (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.Urz. z 2019 r., L 246, s. 15)

- Decyzja Wykonawcza Rady (UE) 2019/1594 z dnia 24 września 2019 r. zmieniająca decyzję wykonawczą 2013/805/UE upoważniającą Rzeczpospolitą Polską do stosowania środków stanowiących odstępstwo od art. 26 ust. 1 lit. a) i art. 168 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.Urz. z 2019 r., L 248, s. 71)

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej*

[*)W przypadku wyroków TSUE publikowane fragmenty stanowią wybrane cytaty lub tezy]

Obywatelstwo Unii Europejskiej

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 września 2019 r. w sprawie C-94/18, Nalini Chenchooliah przeciwko Minister for Justice and Equality

Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii – Artykuł 21 TFUE – Prawo obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państwa członkowskiego – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuł 3 ust. 1 oraz art. 15, 27, 28, 30 i 31 – Pojęcie „beneficjenta” – Obywatel państwa trzeciego będący małżonkiem obywatela Unii, który skorzystał ze swobody przemieszczania się – Powrót obywatela Unii do państwa członkowskiego, którego obywatelstwo posiada i w którym odbywa karę pozbawienia wolności – Wymogi spoczywające na przyjmującym państwie członkowskim na mocy dyrektywy 2004/38/WE w związku z wydaniem decyzji o wydaleniu wspomnianego obywatela państwa trzeciego

*) Artykuł 15 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie do decyzji o wydaleniu wydanej wobec obywatela państwa trzeciego z uwagi na to, że obywatelowi temu nie przysługuje już prawo pobytu na podstawie tej dyrektywy w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której obywatel ten zawarł związek małżeński z obywatelem Unii w chwili, gdy ten obywatel Unii korzystał ze swobody przemieszczania się, udając się do przyjmującego państwa członkowskiego i przebywając w nim ze wspomnianym obywatelem państwa trzeciego, a następnie powrócił do państwa członkowskiego, którego ma obywatelstwo. Wynika stąd, że zastosowanie odpowiednich zabezpieczeń ustanowionych w art. 30 i 31 dyrektywy 2004/38 jest wymagane przy wydawaniu takiej decyzji o wydaleniu, w której kontekście nie można w żadnym przypadku nałożyć zakazu wjazdu.

Ochrona danych osobowych

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 września 2019 r. w sprawie C-136/17, GC i inni przeciwko Commission nationale de l'informatique et des libertés (CNIL)

Odesłanie prejudycjalne – Dane osobowe – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania tych danych znajdujących się na stronach internetowych – Dyrektywa 95/46/WE – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Wyszukiwarki internetowe – Przetwarzanie danych zamieszczonych na stronach internetowych – Szczególne kategorie danych określone w art. 8 tej dyrektywy i art. 9 i 10 tego rozporządzenia – Stosowanie tych przepisów do operatora wyszukiwarki – Zakres obowiązków tego operatora w świetle powyższych przepisów – Publikacja danych na stronach internetowych wyłącznie w celach dziennikarskich lub w celu uzyskania wyrazu artystycznego lub literackiego – Wpływ na rozpatrzenie żądania usunięcia linków – Artykuły 7, 8 i 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

*) Przepisy art. 8 ust. 1 i 5 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w ten sposób, że zakaz lub ograniczenia przetwarzania szczególnych kategorii danych osobowych, o których mowa w tych przepisach, mają zastosowanie, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w tej dyrektywie, również do operatora wyszukiwarki w ramach jego zobowiązań, kompetencji i możliwości jako administratora danych dokonującego ich przetwarzania w trakcie działania tej wyszukiwarki, przy okazji kontroli przeprowadzanej przez tego operatora pod nadzorem właściwych organów krajowych, w następstwie wniesienia żądania przez osobę, której dane dotyczą.

*) Przepisy art. 8 ust. 1 i 5 dyrektywy 95/46 należy interpretować w ten sposób, że na ich mocy operator wyszukiwarki jest co do zasady zobowiązany, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w tej dyrektywie, do uwzględniania żądań usunięcia linków prowadzących do stron internetowych zawierających dane osobowe należące do szczególnych kategorii danych określonych w tych przepisach.

Artykuł 8 ust. 2 lit. e) dyrektywy 95/46 należy interpretować w ten sposób, że na jego podstawie taki operator może odmówić uwzględnienia żądania usunięcia linków, jeżeli stwierdzi, że rozpatrywane linki prowadzą do treści zawierających dane osobowe należące do szczególnych kategorii danych, o których mowa w tym art. 8 ust. 1, lecz których przetwarzanie jest objęte jednym z wyjątków przewidzianych we wspomnianym art. 8 ust. 2 lit. e), pod warunkiem że przetwarzanie to spełnia wszystkie inne warunki zgodności przetwarzania z prawem ustanowione w niniejszej dyrektywie i o ile osoba, której dane dotyczą, zgodnie z art. 14 ust. 1 lit. a) tej dyrektywy, nie sprzeciwi się takiemu przetwarzaniu z ważnych i uzasadnionych przyczyn związanych z jej szczególną sytuacją.

Przepisy dyrektywy 95/46 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy do operatora wyszukiwarki skierowano żądanie usunięcia linku do strony internetowej, na której są opublikowane dane osobowe należące do szczególnych kategorii danych, o których mowa w art. 8 ust. 1 lub 5 tej dyrektywy, operator ten musi, na podstawie wszystkich istotnych elementów danego przypadku i uwzględniając powagę ingerencji w ustanowione w art. 7 i 8 karty prawa podstawowe do poszanowania życia prywatnego i ochrony danych osobowych przysługujące osobie, której dane dotyczą, sprawdzić, czy z uwagi na względy związane z ważnym interesem publicznym, o których mowa w art. 8 ust. 4 wspomnianej dyrektywy oraz zgodnie z warunkami określonymi w tym ostatnim przepisie, umieszczenie linku do danej strony internetowej na wyświetlanej liście wyników wyszukiwania mającego za punkt wyjścia imię i nazwisko osoby, której dane dotyczą, jest ściśle niezbędne do ochrony prawa do wolności informacji przysługującego internautom potencjalnie zainteresowanym uzyskaniem, dzięki takiemu wyszukiwaniu, dostępu do tej strony internetowej, która to wolność jest chroniona na mocy art. 11 tej karty.

*) Przepisy dyrektywy 95/46 należy interpretować w ten sposób, że:

– z jednej strony, informacje dotyczące postępowania sądowego, którego przedmiotem była osoba fizyczna, oraz, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące wyroku skazującego, który w nim zapadł, stanowią dane dotyczące „przestępstw (czynów zabronionych)” i „wyroków skazujących” w rozumieniu art. 8 ust. 5 tej dyrektywy, a

– z drugiej strony, operator wyszukiwarki jest zobowiązany do uwzględnienia żądania usunięcia linków prowadzących do stron internetowych zawierających takie

informacje, jeżeli informacje te dotyczą wcześniejszego etapu rozpatrywanego postępowania sądowego i nie odpowiadają już, biorąc pod uwagę przebieg tego postępowania, aktualnej sytuacji, w zakresie, w jakim, w ramach weryfikacji względów związanych z ważnym interesem publicznym, o których mowa w art. 8 ust. 4 wspomnianej dyrektywy stwierdzono, że w świetle wszystkich okoliczności sprawy zagwarantowane w art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawa podstawowe osoby, której dane dotyczą, mają charakter nadrzędny wobec praw przysługujących potencjalnie zainteresowanym internautom, które są chronione na mocy art. 11 tej Karty.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 września 2019 r. w sprawie C-507/17, Google LLC przeciwko Commission nationale de l'informatique et des libertés (CNIL)

Odesłanie prejudycjalne – Dane osobowe – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania tych danych – Dyrektywa 95/46/WE – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Wyszukiwarki internetowe – Przetwarzanie danych znajdujących się na stronach internetowych – Zakres terytorialny prawa do usunięcia linków

*) Przepisy art. 8 ust. 1 i 5 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w ten sposób, że zakaz lub ograniczenia przetwarzania szczególnych kategorii danych osobowych, o których mowa w tych przepisach, mają zastosowanie, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w tej dyrektywie, również do operatora wyszukiwarki w ramach jego zobowiązań, kompetencji i możliwości jako administratora danych dokonującego ich przetwarzania w trakcie działania tej wyszukiwarki, przy okazji kontroli przeprowadzanej przez tego operatora pod nadzorem właściwych organów krajowych, w następstwie wniesienia żądania przez osobę, której dane dotyczą.

*) Przepisy art. 8 ust. 1 i 5 dyrektywy 95/46 należy interpretować w ten sposób, że na ich mocy operator wyszukiwarki jest co do zasady zobowiązany, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w tej dyrektywie, do uwzględniania żądań usunięcia linków prowadzących do stron internetowych zawierających dane

osobowe należące do szczególnych kategorii danych określonych w tych przepisach.

Artykuł 8 ust. 2 lit. e) dyrektywy 95/46 należy interpretować w ten sposób, że na jego podstawie taki operator może odmówić uwzględnienia żądania usunięcia linków, jeżeli stwierdzi, że rozpatrywane linki prowadzą do treści zawierających dane osobowe należące do szczególnych kategorii danych, o których mowa w tym art. 8 ust. 1, lecz których przetwarzanie jest objęte jednym z wyjątków przewidzianych we wspomnianym art. 8 ust. 2 lit. e), pod warunkiem że przetwarzanie to spełnia wszystkie inne warunki zgodności przetwarzania z prawem ustanowione w niniejszej dyrektywie i o ile osoba, której dane dotyczą, zgodnie z art. 14 ust. 1 lit. a) tej dyrektywy, nie sprzeciwi się takiemu przetwarzaniu z ważnych i uzasadnionych przyczyn związanych z jej szczególną sytuacją.

Przepisy dyrektywy 95/46 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy do operatora wyszukiwarki skierowano żądanie usunięcia linku do strony internetowej, na której są opublikowane dane osobowe należące do szczególnych kategorii danych, o których mowa w art. 8 ust. 1 lub 5 tej dyrektywy, operator ten musi, na podstawie wszystkich istotnych elementów danego przypadku i uwzględniając powagę ingerencji w ustanowione w art. 7 i 8 karty prawa podstawowe do poszanowania życia prywatnego i ochrony danych osobowych przysługujące osobie, której dane dotyczą, sprawdzić, czy z uwagi na względy związane z ważnym interesem publicznym, o których mowa w art. 8 ust. 4 wspomnianej dyrektywy oraz zgodnie z warunkami określonymi w tym ostatnim przepisie, umieszczenie linku do danej strony internetowej na wyświetlanej liście wyników wyszukiwania mającego za punkt wyjścia imię i nazwisko osoby, której dane dotyczą, jest ściśle niezbędne do ochrony prawa do wolności informacji przysługującego internautom potencjalnie zainteresowanym uzyskaniem, dzięki takiemu wyszukiwaniu, dostępu do tej strony internetowej, która to wolność jest chroniona na mocy art. 11 tej karty.

*) Przepisy dyrektywy 95/46 należy interpretować w ten sposób, że:

– z jednej strony, informacje dotyczące postępowania sądowego, którego przedmiotem była osoba fizyczna, oraz, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące wyroku skazującego, który w nim zapadł, stanowią dane dotyczące „przestępstw (czynów zabronionych)” i „wyroków skazujących” w rozumieniu art. 8 ust. 5 tej dyrektywy, a

– z drugiej strony, operator wyszukiwarki jest zobowiązany do uwzględnienia żądania usunięcia linków prowadzących do stron internetowych zawierających takie informacje, jeżeli informacje te dotyczą wcześniejszego etapu rozpatrywanego postępowania sądowego i nie odpowiadają już, biorąc pod uwagę przebieg tego postępowania, aktualnej sytuacji, w zakresie, w jakim, w ramach weryfikacji względów związanych z ważnym interesem publicznym, o których mowa w art. 8 ust. 4 wspomnianej dyrektywy stwierdzono, że w świetle wszystkich okoliczności sprawy zagwarantowane w art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawa podstawowe osoby, której dane dotyczą, mają charakter nadrzędny wobec praw przysługujących potencjalnie zainteresowanym internautom, które są chronione na mocy art. 11 tej karty.

Artykuł 12 lit. b) i art. 14 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych oraz art. 17 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46 (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych) należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy operator wyszukiwarki uwzględnia żądanie usunięcia linków na podstawie wskazanych przepisów, jest on zobowiązany do usunięcia owych linków nie ze wszystkich wersji swojej wyszukiwarki, ale z tych wersji wyszukiwarki, które odpowiadają wszystkim państwom członkowskim, w razie konieczności w powiązaniu z zastosowaniem środków, które spełniają wymogi przewidziane prawem i które rzeczywiście uniemożliwiają internautom – przeprowadzającym, z terytorium któregoś z państw członkowskich, wyszukiwania w oparciu o imię i nazwisko osoby, której dane dotyczą – uzyskanie, dzięki liście wyników wyświetlonej po przeprowadzeniu tego wyszukiwania, dostępu do linków będących przedmiotem rzeczonego wniosku, lub przynajmniej poważnie zniechęcają ich do uzyskania dostępu do owych linków.

Ochrona zdrowia

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 18 września 2019 r. w sprawie C-222/18, VIPA Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. przeciwko Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet

Odesłanie prejudycjalne – Transgraniczna opieka zdrowotna – Dyrektywa 2011/24/UE – Artykuł 3 lit. k) i art. 11 ust. 1 – Recepta – Pojęcie – Uznawanie recepty wystawionej w innym państwie członkowskim przez osobę uprawnioną – Warunki – Swobodny przepływ towarów – Zakaz środków o skutku równoważnym z ograniczeniami ilościowymi w wywozie – Artykuły 35 i 36 TFUE – Ograniczenie w wydawaniu przez aptekę produktów leczniczych wymagających recepty lekarskiej – Formularz zamówienia wystawiony w innym państwie członkowskim – Względy uzasadniające – Ochrona zdrowia i życia ludzi – Dyrektywa 2001/83/WE – Artykuł 81 akapit drugi – Zaopatrywanie ludności państwa członkowskiego w produkty lecznicze

*) Artykuł 3 lit. k) i art. 11 ust. 1 dyrektywy 2011/24/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, na mocy którego nie jest dozwolone, by apteka w tym państwie członkowskim wydawała produkty lecznicze wymagające recepty lekarskiej na podstawie formularza zamówienia, w razie gdy ten formularz zamówienia został wystawiony przez pracownika służby zdrowia uprawnionego do przepisywania produktów leczniczych i do wykonywania działalności w innym państwie członkowskim, podczas gdy takie wydawanie jest dozwolone, gdy taki formularz zamówienia został wystawiony przez pracownika służby zdrowia uprawnionego do wykonywania działalności w tym pierwszym państwie członkowskim, a zgodnie z tym uregulowaniem takie formularze zamówienia nie zawierają nazwiska danego pacjenta.

Artykuły 35 i 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie takiemu uregulowaniu państwa członkowskiego w zakresie, w jakim uregulowanie to jest uzasadnione

celem ochrony zdrowia i życia ludzi, jest odpowiednie do osiągnięcia tego celu i nie wykracza poza to, co konieczne do jego osiągnięcia, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

Podatki

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 18 września 2019 r. w sprawie C-700/17, Finanzamt Kyritz przeciwko Wolfowi-Henningowi Petersowi

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 132 ust. 1 lit. b) i c) – Zwolnienia – Opieka szpitalna i medyczna – Świadczenie opieki medycznej w ramach zawodów medycznych i paramedycznych – Brak stosunku zaufania między podmiotem świadczącym opiekę a pacjentem

*) Artykuł 132 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że świadczenia opieki medycznej, takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które są świadczone przez lekarza specjalistę w zakresie chemii klinicznej i diagnostyki laboratoryjnej, mogą być objęte zwolnieniem z podatku od wartości dodanej przewidzianym w art. 132 ust. 1 lit. c) tej dyrektywy, jeżeli nie spełniają wszystkich przesłanek stosowania zwolnienia przewidzianego w art. 132 ust. 1 lit. b) owej dyrektywy.

*) Artykuł 132 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że przewidziane w nim zwolnienie z podatku od wartości dodanej nie jest uzależnione od przesłanki polegającej na tym, aby dane świadczenie opieki medycznej było realizowane w ramach stosunku zaufania między pacjentem a podmiotem świadczącym opiekę.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 18 września 2019 r. w sprawach połączonych C-662/18 i C-672/18, AQ, DN przeciwko Ministre de l'Action et des Comptes publics

Odesłanie prejudycjalne – Podatki bezpośrednie – Dyrektywa 90/434/EWG – Dyrektywa 2009/133/WE – Artykuł 8 – Zyski kapitałowe wynikające z czynności wymiany papierów wartościowych – Zbycie papierów wartościowych otrzymanych w wyniku wymiany – Odroczenie opodatkowania zysku kapitałowego – Opodatkowanie akcjonariuszy – Opodatkowanie według różnych zasad dotyczących podstawy opodatkowania i różnych stawek – Kwoty wolne od podatku obniżające podstawę opodatkowania uwzględniające okres posiadania papierów wartościowych

*) Artykuł 8 ust. 1 i 6 dyrektywy Rady 2009/133/WE z dnia 19 października 2009 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, podziałów przez wydzielenie, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów dotyczących spółek różnych państw członkowskich oraz przeniesienia statutowej siedziby SE lub SCE z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego oraz art. 8 ust. 1 i art. 8 ust. 2 akapit drugi dyrektywy Rady 90/434/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych państw członkowskich, należy interpretować w ten sposób, że w ramach czynności wymiany papierów wartościowych wymagają one zastosowania do zysku kapitałowego związanego z wymienionymi papierami wartościowymi i objętego odroczeniem opodatkowania, jak również do zysku kapitałowego wynikającego ze zbycia papierów wartościowych otrzymanych w wyniku wymiany, takiego samego traktowania pod względem podatkowym w odniesieniu do stawki opodatkowania i zastosowania kwoty wolnej od podatku w celu uwzględnienia okresu posiadania papierów wartościowych, jak to, które odnosiłoby się do zysku kapitałowego, który zostałby osiągnięty przy zbyciu papierów wartościowych istniejących przed czynnością wymiany, gdyby ta ostatnia nie miała miejsca.

Rolnictwo i rybołówstwo

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 11 września 2019 r. w sprawie C-46/18, Caseificio Sociale San Rocco Soc. coop. arl i inni przeciwkoAgenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto

Odesłanie prejudycjalne – Sektor mleka i przetworów mlecznych – Kwoty – Dodatkowa opłata wyrównawcza – Rozporządzenie (EWG) nr 3950/92 – Artykuł 2 – Pobór opłaty wyrównawczej przez skupującego – Dostawy przekraczające dostępną ilość referencyjną producenta – Wysokość ceny mleka – Obowiązkowe odliczanie opłaty – Zwrot nadpłaconej kwoty opłaty wyrównawczej – Rozporządzenie (WE) nr 1392/2001 – Artykuł 9 – Skupujący – Nieprzestrzeganie obowiązku dokonania dodatkowej opłaty wyrównawczej – Producenci – Brak poszanowania obowiązku miesięcznej wpłaty – Ochrona uzasadnionych oczekiwań

*) Artykuł 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3950/92 z dnia 28 grudnia 1992 r. ustanawiającego opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1256/1999 z dnia 17 maja 1999 r., należy interpretować w ten sposób, że stwierdzenie niezgodności uregulowania krajowego regulującego szczegółowe zasady poboru od producentów dodatkowej opłaty wyrównawczej przez skupującego z tym przepisem nie oznacza, iż producenci podlegający temu uregulowaniu nie są już dłużnikami z tytułu tej opłaty.

*) Artykuł 2 ust. 4 rozporządzenia nr 3950/92, zmienionego rozporządzeniem nr 1256/1999, w związku z art. 9 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1392/2001 z dnia 9 lipca 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia nr 3950/92 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewiduje, iż zwrot nadpłaty dodatkowej opłaty wyrównawczej powinien przysługiwać priorytetowo producentom, którzy na podstawie przepisu prawa krajowego niezgodnego z art. 2 ust. 2 rozporządzenia nr 3950/92, zmienionego rozporządzeniem nr 1256/1999, spełnili ciążący na nich obowiązek miesięcznej wpłaty.

*) Zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie temu, by w sytuacji takiej jak ta rozpatrywana w postępowaniu głównym kwota dodatkowej opłaty wyrównawczej należnej od producentów, którzy nie spełnili przewidzianego w mającym zastosowanie uregulowaniu krajowym obowiązku dokonywania comiesięcznej wpłaty tej opłaty, została ponownie obliczona.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 12 września 2019 r. w sprawach połączonych C-199/18, C-200/18 i C-343/18, Pollo del Campo S.c.a., Avi Coop Società Cooperativa Agricola, C.A.F.A.R. – Società Agricola Cooperativa, Società Agricola Guidi di Roncofreddo di Guidi Giancarlo e Nicolini Fausta przeciwko Regione Emilia-Romagna, Azienda Unità Sanitaria Locale 104 di Modena, A.U.S.L. Romagna oraz SAIGI Società Cooperativa Agricola a r.l., MA.GE.MA. Società Agricola Cooperativa przeciwko Regione Emilia-Romagna, A.U.S.L. Romagna

Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 – Artykuł 27 – Urzędowe kontrole pasz i żywności – Finansowanie – Opłaty i należności z tytułu kontroli urzędowych – Możliwość zwolnienia przez państwa członkowskie niektórych kategorii podmiotów gospodarczych – Minimalne stawki opłat

*) Artykuł 27 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt należy interpretować w ten sposób, że stanowi on, iż państwa członkowskie mają obowiązek nałożenia opłat w zakresie kontroli urzędowej za działania wymienione w załączniku IV, sekcja A, oraz w załączniku V, sekcja A, do tego rozporządzenia również na podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze i działające na rynku pasz, które prowadzą działalność w zakresie uboju i rozbioru mięsa w sposób pomocniczy w stosunku do swej głównej działalności w zakresie hodowli.

*) Artykuł 27 rozporządzenia nr 882/2004 należy interpretować w ten sposób, że nie upoważnia on państwa członkowskiego do stosowania stawek opłat niższych od

stawek minimalnych przewidzianych w załączniku IV, sekcja B, i w załączniku V, sekcja B, do rozporządzenia nr 882/2004.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 12 września 2019 r. w sprawie C-347/17, A i inni przeciwko Staatssecretaris van Economische Zaken

Odesłanie prejudycjalne – Ochrona zdrowia – Pakiet higieniczny – Rozporządzenie (WE) nr 853/2004 – Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 – Higiena żywności pochodzenia zwierzęcego – Mięso drobiowe – Badanie poubojowe tusz – Widoczne zanieczyszczenie tuszy – Podejście oparte na zerowej tolerancji

*) Wykładni pkt 5 i 8 rozdziału IV sekcji II załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego należy dokonywać w ten sposób, że pojęcie „zanieczyszczenia" obejmuje swym zakresem nie tylko zanieczyszczenie odchodami, ale również zanieczyszczenie zawartością wola i żółcią.

*) Wykładni pkt 5 i 8 rozdziału IV sekcji II załącznika III do rozporządzenia nr 853/2004 należy dokonywać w ten sposób, że po etapie czyszczenia i przed etapem chłodzenia tusza drobiowa nie może już nosić oznak żadnych widocznych zanieczyszczeń.

*) Wykładni pkt 1 części D rozdziału II sekcji I załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 739/2011 z dnia 27 lipca 2011 r., należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, aby właściwy organ w celu przeprowadzenia kontroli tusz drobiowych usuwał je z linii ubojowej i dokonywał zarówno ich zewnętrznego, jak i wewnętrznego badania, w razie potrzeby przeprowadzając badanie pod tkanką tłuszczową, pod warunkiem że badanie to nie wykracza poza to, co konieczne do zapewnienia skuteczności tej kontroli, czego ustalenie należy do sądu krajowego.

Swoboda przedsiębiorczości

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 19 września 2019 r. w sprawie C-544/18, Her Majesty's Revenue and Customs przeciwko Henrice Dakneviciute

Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 49 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Działalność na własny rachunek – Obywatelka państwa członkowskiego, która zaprzestała prowadzenia działalności na własny rachunek z uwagi na fizyczne ograniczenia związane z zaawansowaną ciążą i okresem poporodowym – Zachowanie statusu osoby prowadzącej działalność na własny rachunek

*) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że kobieta, która zaprzestaje prowadzenia działalności na własny rachunek z powodów ograniczeń fizycznych związanych z zaawansowaną ciążą i okresem poporodowym, zachowuje status osoby prowadzącej działalność na własny rachunek pod warunkiem, że podejmie ona tę działalność lub inną działalność na własny rachunek lub też znajdzie pracę w rozsądnym terminie po narodzinach jej dziecka.

Transport

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 26 września 2019 r. w sprawie C-600/18, UTEP 2006. SRL przeciwko Vas Megyei Kormányhivatal Hatósági Főosztály, Hatósági, Építésügyi és Oktatási Osztály

Odesłanie prejudycjalne – Transport drogowy – Artykuły 91 i 92 TFUE – Rozporządzenie (WE) nr 165/2014 – Artykuł 32 ust. 3, art. 33 ust. 1 i art. 41 ust. 1 – Naruszenie przepisów dotyczących używania tachografów – Obowiązek ustanowienia przez państwa członkowskie skutecznych, odstraszających i niedyskryminacyjnych sankcji – Małe i średnie przedsiębiorstwa będące rezydentami i będące nierezydentami – Odmienne traktowanie

*) Artykuł 41 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 165/2014 z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie tachografów stosowanych w transporcie drogowym i uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie

urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie praktyce administracyjnej państwa członkowskiego, zgodnie z którą w odróżnieniu od niebędących rezydentami małych i średnich przedsiębiorstw transportu drogowego na przedsiębiorstwa, które mają siedzibę na terytorium tego państwa członkowskiego, może zostać nałożona złagodzona sankcja, polegająca na upomnieniu zamiast grzywny administracyjnej, w sytuacji gdy takie małe i średnie przedsiębiorstwa dopuszczają się po raz pierwszy naruszenia przepisów rozporządzenia nr 165/2014 o takim samym stopniu wagi.

Zabezpieczenie społeczne

Postanowienie Trybunału (izba) z dnia 5 września 2019 r. w sprawie C-801/18, EU przeciwko Caisse pour l'avenir des enfants

Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Swobodny przepływ pracowników – Równość traktowania – Artykuł 45 TFUE – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 4 – Konwencja w sprawie zabezpieczenia społecznego zawarta między państwem członkowskim zatrudnienia a państwem trzecim – Świadczenia rodzinne – Stosowanie do pracownika przygranicznego niebędącego ani obywatelem, ani rezydentem jednego z państw będących stroną konwencji

*) Artykuł 45 TFUE w związku z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie odmowie wypłaty przez właściwe organy pierwszego państwa członkowskiego obywatelowi drugiego państwa członkowskiego pracującemu w pierwszym państwie członkowskim, lecz nie zamieszkującemu w nim, świadczeń rodzinnych dla jego dziecka zamieszkującego w państwie trzecim z matką, gdy – przy zaistnieniu takich samych warunków przyznania wspomnianych świadczeń – wspomniane organy przyznają, w następstwie zastosowania dwustronnej konwencji

międzynarodowej zawartej między pierwszym państwem członkowskim a tym państwem trzecim, prawo do świadczeń rodzinnych własnym obywatelom i rezydentom, chyba że organy te mogą przedstawić obiektywne uzasadnienie odmowy tych świadczeń.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 18 września 2019 r. w sprawie C-32/18, Tiroler Gebietskrankenkasse przeciwko Michaelowi Moserowi

Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne – Pracownicy migrujący – Rozporządzenie (WE) nr 987/2009 – Artykuł 60 – Świadczenia rodzinne – Prawo do różnicy między wysokością zasiłku wychowawczego wypłacanego w państwie członkowskim właściwym w pierwszej kolejności a wysokością zasiłku z tytułu opieki nad dzieckiem wypłacanym w państwie członkowskim właściwym w drugiej kolejności

*) Artykuł 60 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że przewidziany w tym przepisie obowiązek uwzględnienia, dla celów ustalenia zakresu prawa do świadczeń rodzinnych danej osoby, „całej rodziny, tak jak gdyby wszystkie osoby zainteresowane podlegały ustawodawstwu zainteresowanego państwa członkowskiego”, ma zastosowanie zarówno w wypadku, gdy świadczenia są przyznawane zgodnie z prawem właściwym w pierwszej kolejności na podstawie art. 68 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, jak również w wypadku, gdy świadczenia są należne zgodnie z innym lub kilkoma innymi ustawodawstwami.

*) Artykuł 68 rozporządzenia nr 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że wysokość dodatku wyrównawczego należy obliczyć w oparciu o dochód rzeczywiście uzyskany w państwie członkowskim zatrudnienia, czy też w oparciu o równoważny dochód uzyskany w państwie członkowskim właściwym w dalszej kolejności z tytułu porównywalnej działalności zawodowej.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 19 września 2019 r. w sprawach połączonych C-95/18 i C-96/18, Sociale Verzekeringsbank przeciwko F. van den Bergowi, H.D. Giesenowi, C.E. Franzen

Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących – Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 – Artykuł 13 – Właściwe ustawodawstwo – Osoba zamieszkała w państwie członkowskim objęta zakresem stosowania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 – Świadczenie związane z systemem ubezpieczenia emerytalnego lub z zasiłkami rodzinnymi – Państwo członkowskie miejsca zamieszkania i państwo członkowskie miejsca zatrudnienia – Odmowa

*) Artykuły 45 i 48 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, na mocy którego pracownik migrujący zamieszkujący na terytorium tego państwa członkowskiego – podlegający ustawodawstwu z zakresu zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia na podstawie art. 13 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1992/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. – nie jest ubezpieczony w ramach ubezpieczeń społecznych tego państwa miejsca zamieszkania, pomimo że w ustawodawstwie państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia nie przyznano temu pracownikowi żadnego prawa do emerytury lub zasiłku rodzinnego.

*) Artykuł 13 rozporządzenia nr 1408/71, w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym rozporządzeniem nr 118/97, zmienionego rozporządzeniem nr 1992/2006, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uzależnieniu przez państwo członkowskie – na którego terytorium zamieszkuje pracownik migrujący i które nie jest właściwe na podstawie tego przepisu – przyznania prawa do emerytury temu pracownikowi migrującemu od obowiązku ubezpieczenia, wymagającego zapłaty obowiązkowych składek.

Zamówienia publiczne

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 26 września 2019 r. w sprawie C-63/18, Vitali SpA przeciwko Autostrade per l'Italia SpA

Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 49 i 56 TFUE – Udzielanie zamówień publicznych – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 71 – Podwykonawstwo – Przepisy krajowe ograniczające możliwość zlecenia wykonania zamówienia podwykonawcy do 30% całkowitej kwoty zamówienia

*) Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającą dyrektywę 2004/18/WE należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, na mocy którego część zamówienia, której wykonanie wolno oferentowi podzlecić osobom trzecim, nie może przekraczać 30% całkowitej wartości zamówienia.

Zasady prawa Unii Europejskiej

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 11 września 2019 r. w sprawie C-676/17, Oana Mădălina Călin przeciwko Direcţia Regională a Finanţelor Publice Ploieşti – Administraţia Judeţeană a Finanţelor Publice Dâmboviţa, Statul Român – Ministerul Finanţelor Publice, Administraţia Fondului pentru Mediu

Odesłanie prejudycjalne – Zasady prawa Unii – Autonomia proceduralna – Zasady równoważności i skuteczności – Zasada pewności prawa – Powaga rzeczy osądzonej – Zwrot podatków pobranych przez państwo członkowskie z naruszeniem prawa Unii – Prawomocne orzeczenie sądu nakładające obowiązek zapłaty podatku niezgodnego z prawem Unii – Skarga o wznowienie postępowania w odniesieniu do takiego orzeczenia sądu – Termin na wniesienie takiej skargi

*) Prawo Unii, a w szczególności zasady równoważności i skuteczności, należy interpretować w ten sposób, że zasadniczo nie sprzeciwia się ono przepisowi krajowemu, w interpretacji nadanej mu w wyroku sądu krajowego,

przewidującemu miesięczny termin przedawnienia na złożenie skargi o wznowienie postępowania dotyczącej ostatecznego orzeczenia sądu wydanego z naruszeniem prawa Unii, który to termin biegnie od dnia doręczenia orzeczenia będącego przedmiotem skargi o wznowienie postępowania.

*) Niemniej jednak zasadę skuteczności w związku z zasadą pewności prawa należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym sprzeciwia się ona stosowaniu przez sąd krajowy jednomiesięcznego terminu prekluzyjnego na złożenie skargi o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej ostatecznym orzeczeniem sądu, jeżeli w chwili złożenia takiej skargi o wznowienie postępowania wyrok ustanawiający wspomniany termin nie został jeszcze opublikowany w *Monitorul Oficial al României*.

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

[*) Podstawę opracowania not dotyczących orzeczeń ETPC stanowią noty informacyjne MSZ oraz informacje zawarte w bazie HUDOC]

Wyrok Izby z dnia 27 sierpnia 2019 r. w sprawie *Magnitskiy i inni przeciwko Rosji* (skargi nr 32631/09 i 53799/12)

Naruszenie art. 2 EKPC w aspekcie materialnym i proceduralnym – prawo do życia – naruszenie art. 3 EKPC – zakaz tortur – naruszenie art. 5 ust. 3 EKPC – prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego – naruszenie art. 6 ust. 1 i 2 EKPC – prawo do rzetelnego procesu sądowego – domniemanie niewinności

Skarżący, S.L. Magnitskiy, z wykształcenia prawnik, był audytorem i doradcą podatkowym. Zajmował się obsługą *Hermitage Capital Management*, największego zagranicznego funduszu inwestycyjnego na rosyjskim rynku kapitałowym, na którego czele stał obywatel Stanów Zjednoczonych W. Browder. *Hermitage* ujawniał zarazem mechanizmy korupcyjne w spółkach, w które inwestował środki swoich klientów.

W 2005 r. szef *Hermitage* został usunięty z Rosji jako zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego. Funduszowi udało się ewakuować kadrę i wyprzedać aktywa. Sprzedanie ich spowodowało zysk 1 mld dol., od którego w 2006 r. odprowadzono 230 mln dol. podatku. W 2007 r. rosyjski sąd zatwierdził zmianę właściciela, ale rosyjscy urzędnicy (25 milicjantów) zajęli dokumenty firm Browdera, w tym pieczątki spółek podległych *Hermitage* i – co ujawnił Magnitskiy – wykorzystali je, by sfałszować papiery poświadczające przerejestrowanie spółek na nazwisko Rosjanina w przeszłości skazanego za morderstwo. Następnie podrobiono umowy, które miały świadczyć, że spółki są dłużne podstawionym firmom 1 mld dol., a te na ich podstawie uzyskały korzystne dla siebie wyroki sądowe. Wykazany przez *Hermitage* zysk wyzerował się więc ze względu na zobowiązania, czego efektem był nielegalny zwrot 230 mln dol. podatku w oparciu o sfałszowane dokumenty – największy zwrot podatku w historii Rosji, którego dokonano 31 grudnia 2007 r.

W 2008 r. S.L. Magnitskiy został zatrzymany pod zarzutem oszustwa podatkowego w ramach prowadzonego śledztwa przeciwko *Hermitage*. Audytor został aresztowany, gdy wskazał funkcjonariuszy, którzy byli zamieszani w przejmowanie spółek. Został oskarżony o zorganizowane unikanie opodatkowania, w areszcie spędził 367 dni – jak twierdził – torturowany i pozbawiony pomocy lekarskiej (chorował na kamicę nerkową i zapalenie trzustki). Zmarł w areszcie 16 listopada 2009 r. w wieku 37 lat. Następnie pośmiertnie został skazany. Jego śmierć zwróciła uwagę społeczności międzynarodowej. Sankcje w 2012 r. wprowadziły Stany Zjednoczone, a następnie Wielka Brytania i inne państwa.

W 2012 r. główny świadek w procesie zmarł nagle podczas joggingu. Podczas obdukcji w ciele zmarłego Rosjanina odkryto śmiertelną dawkę jadu *gelsemium elegans* – rzadkiej rośliny z Azji. W 2017 r. w niejasnych okolicznościach spadł z czwartego piętra domu pod Moskwą adwokat matki Magnitskiyego. W 2013 r. W. Browder został w Rosji skazany zaocznie na dziewięć lat więzienia za rzekome wyłudzenia podatkowe. Wydano też nakaz jego aresztowania. Sprawa nie jest zakończona.

Skargę do ETPC S.L. Magnitskiy wniósł jeszcze w czasie pobytu w areszcie. Po jego śmierci skargę podtrzymywała wdowa po nim, N.V. Zharikova, a nową skargę złożyła jego matka, N.N. Magnitskaya. Sprawy połączono.

Trybunał orzekł jednogłośnie, że w sprawie doszło do naruszenia materialnego i proceduralnego aspektu art. 2 (prawo do życia), art. 3 (zakaz złego traktowania) w związku z warunkami osadzenia skarżącego i z uwagi na złe traktowanie S.L. Magnitskiyego przez strażników więziennych oraz brak skutecznego śledztwa w tym zakresie, art. 5 ust. 3 (prawo do wolności oraz bezpieczeństwa osobistego) z uwagi na długotrwałość tymczasowego aresztowania, a także art. 6 ust. 1 i 2 (prawo do rzetelnego procesu sądowego oraz domniemanie niewinności) z uwagi na pośmiertne postępowanie i skazanie S.L. Magnitskiyego.

Trybunał uznał, że władze rosyjskie miały uzasadnione podstawy podejrzewać, że S.L. Magnitskiy był zaangażowany w unikanie opodatkowania. Mimo to, samo podejrzenie nie uzasadniało jego pobytu w areszcie przez ponad rok, a władze nie wskazały wystarczających przyczyn na pozbawianie skarżącego wolności przez tak długi okres czasu.

Trybunał stwierdził, że przetrzymywanie S.L. Magnitskiyego w złych warunkach było równoznaczne ze złym traktowaniem. Trybunał uznał też, że zapewniona opieka medyczna była niewystarczająca, co doprowadziło do jego śmierci. Przebywał również w przeludnionych celach i był źle traktowany tuż przed śmiercią. Dodatkowo, postępowanie o pośmiertne skazanie było z natury nierzetelne i naruszało prawo do sądu.

Wyrok Izby z dnia 5 września 2019 r. w sprawie *Olewnik-Cieplińska i Olewnik przeciwko Polsce* (skarga nr 20147/15)

Naruszenie art. 2 EKPC w aspekcie materialnym i proceduralnym –prawo do życia – niewywiązanie się państwa z obowiązku ochrony życia – brak przeprowadzenia skutecznego śledztwa

Sprawa dotyczyła porwania i zabójstwa K.O., odpowiednio brata i syna skarżących. Został on porwany w 2001 r., przetrzymywany i nieludzko traktowany przez ponad 2 lata, a następnie zamordowany pomimo wręczenia przez rodzinę okupu żądanego przez porywaczy. Jego ciało zostało odnalezione w 2006 r. W skardze do Trybunału skarżący twierdzili, że państwo nie wywiązało się z obowiązku ochrony życia K.O. przed nielegalnymi działaniami innych osób oraz zarzucili brak skutecznego śledztwa.

Trybunał orzekł, że Polska naruszyła art. 2 EKPC zarówno w zakresie niewypełnienia przez państwo obowiązku ochrony życia osoby bliskiej skarżących (aspekt materialny), jak również w zakresie nieodpowiedniego śledztwa w sprawie jego śmierci (aspekt proceduralny).

Trybunał oparł się w dużej mierze na końcowym raporcie sejmowej Komisji Śledczej do zbadania prawidłowości działań organów administracji rządowej w sprawie postępowań karnych związanych z uprowadzeniem i zabójstwem K.O. z 17 maja 2011 r. Z ustaleń Komisji, które ETPC przyjął, wynikało, że w sprawie nie zebrano wszystkich dowodów rzeczowych, zbyt późno przesłuchano jednego ze świadków, który mógł wskazać jednego z porywaczy, nie przeprowadzono stosownego postępowania po otrzymaniu anonimowego listu wskazującego rzekomych porywaczy, zbyt późno zebrano dane dotyczące połączeń telefonicznych, jak również nie nadzorowano akcji wręczenia okupu porywaczom. Trybunał zwrócił uwagę, że Komisja krytycznie oceniła działania Policji.

Trybunał stwierdził, że w okolicznościach niniejszej sprawy od momentu zaginięcia pokrzywdzonego właściwe organy państwa wiedziały lub powinny były wiedzieć o realnym i rychłym niebezpieczeństwie dla jego życia i zdrowia, a w takiej sytuacji art. 2 EKPC nakłada na państwo obowiązek podjęcia wszelkich możliwych działań, aby jak najszybciej odnaleźć pokrzywdzonego i zidentyfikować sprawców porwania. W tym kontekście Trybunał przywołał, m.in. wyrok w sprawie *Osman przeciwko Wielkiej Brytanii* z 28 października 1998 r.

Trybunał odnotował, że w 2005 r. nastąpił przełom w śledztwie, zaś pod koniec 2006 r. główni porywacze zostali aresztowani, a w 2007 r. został sporządzony akt oskarżenia wobec grupy osób mających związek z porwaniem i zabójstwem, które to osoby zostały skazane w 2008 r. Jednakże ETPC zaznaczył, że do chwili obecnej toczy się śledztwo w sprawie powiązanej ze sprawą główną, której okoliczności nie zostały jeszcze w pełni wyjaśnione. W związku z tym Trybunał dopatrzył się naruszenia Konwencji w związku z niewłaściwymi działaniami organów ścigania, w tym Policji.